

15 minuter

Prinsessan ligger med huvudet på mitt ben och dåsar. Alldeles nyss så gick sköterskan ut, men hon sa att veterinären kommer om en kvart. Min kära hund lyfter sitt huvud med jämna mellanrum och tittar på mig. – “Husse, vad gör vi här”? tycks hon säga.

Hon är världens vackraste blandis. Det säger i alla fall alla som träffat henne. Och hanarna brukar uppvakta henne oavsett löp eller ej. Så det måste ju stämma. Vi föll pladask för henne för ett par år sedan. En vit Amstaff-tik med vackra bruna teckningar och en liten skvätt schäfer i blodet.

Hon var mycket jobbig som valp och det krävdes massor av arbete med att stävja bitande och andra oönskade beteenden. Fast de många timmarna med att aktivera hennes tuffa psyke var nog det som svetsade oss alla samman. I början kändes det helt hopplöst och det var många som inte trodde vi skulle få ”ordning” på henne.

Valpkursen var en mardröm då hon blev helt hysterisk när andra hundar var i närheten. Vi kände oss som klassens värstingar. Konstigt nog så upplevde inte instruktörerna henne på samma sätt som vi gjorde. Fast jag minns fortfarande lyckokänslan när vi prövade att göra en inkallning första gången. Prinsessan kom ylande som en raket när hon släpptes fri och ofta sprang hon nästan ikull matte innan slickkalaset började.

Till unghundskursen hade vi dock skaffat oss mera rutin och kunskap – och hade även lärt oss att lita på henne. Hon tjöt senast igår av förväntan och glädje när vi tog en sväng till brukshundsklubben i Lövsta för att ta en sista promenad i den stora skogen. Under den promenaden visade hon för första gången att vårt slit givit resultat. Jag släppte henne fri utan långlina, med viss skepsis då vi vid ett flertal gånger misslyckats med inkallningen då vilt dykt upp. Fast de flesta gångerna har vi lyckats trampa på linan och hejdat jakten.

Men igår hände något märkligt. Hon gjorde två brutala rusningar, en mot en stackars fågel, och en mot en annan hund, men tvärnitade när jag kallade in henne. Äntligen gav all träning resultat. Tyvärr så är det ödets ironi att alla pusselbitarna hamnar på plats nu.

Jag antar att vi underskattade henne. Mattes regelbundna och disciplinerade vardagsträning i ur och skur gav resultat. När det var dags för kursen vardagslydnad blev hon uppflyttad till den mindre gruppen som körde tävlingslydnad. Kanske satte vi ribban lite högt – men prinsessan mådde som bäst när hon fick mycket mental stimulans.

Hon drömmer lite. Det märker jag på darrningen i benen och hennes småkipande efter luft. Antagligen så rusar hon hem till Rolle på andra sidan kvarteret. Det är där vi brukar hitta henne när hon blir full i fan och smiter. Ofta rusar hon bara rakt in och hoppar upp i deras sängar och röjer runt tills de lyckas mota ut henne och Rolle i trädgården. Där springer de runt helt vettlöst tills vi kommer och fångar in busarna. När hon får vittring på Rolle så fungerar inga inkallningskommandon på denna planet.

Jag har ingen klocka på mig. Antagligen kommer veterinären in genom dörren när som helst nu. Det är inte särskilt bekvämt här. Jag sitter på golvet mellan ett undersökningsbord och en stol. Någon hade lagt ut en handduk där. När vi kom så fick hon en lugnande spruta som snabbt gjorde henne lite vinglig och slö. Jag sitter med ryggen mot väggen och prinsessan ligger ihoprullad mellan mina lår med huvudet på ena benet.

Det värker i bröstet. Jag har aldrig känt en liknande smärta. Det är som om hjärtat skulle brista. Mina tårar droppar sakta ned för kinderna. Det går inte att hejda dem. Undrar faktiskt lite om det är en ousinlig källa. Jag har gråtit nästan ända sen jag kom till kliniken. Först så gick det bra. Det fanns en dam med en rottis där. Den var ganska busig. Damen kunde inte hålla honom och frågade om det var ok att hälsa samtidigt som hon åkte med som en vante när prinsessan och rottisen möttes vid disken.

Omgivningen försvann dock i ett töcken när jag anmälde vår ankomst. Sköterskan måste ha frågat mig flera gånger om något som jag uppfattade som ”ensam kremering”. Jag förstod inte vad hon menade. Samtidigt sträckte hon fram ett papper med en text som var helt oläslig genom tårarna. Jag frågade med dov röst vad det innebar. Vad var det jag tog ställning till? I ögonvrån såg jag att damen med rottisen drog sig undan så långt hon kunde från oss medan hon utbrast – “herregud så tragiskt”. Jag minns inte riktigt vad som hände sen. Antagligen betalade jag för besöket och blev lotsad till rummet där vi nu sitter.

Tidigare idag fick jag ett mail från ”blandisuppfödaren”. Hon undrade hur vi hade det och skrev att hon ville hälsa på någon gång. Sen så skrev hon att vår prinsessa hade fått 9 st helsyskon. Jag undrar om hon kommer att berätta om vår prinsessas öde för hugade valpspekulanter. På bara ett par månader så bröts hon ned av svår allergi, medicinering med penicillin och kortison. Fast den här ”blandisuppfödaren” verkar förhållandevis seriös ändå – så det kanske var taskigt tänkt. Samtidigt så säger min mörka sida att blandisuppfödare och seriös kanske inte riktigt passar in i samma mening.

En riktigt ärlig valpannons skulle då lyda: Amstaffvalpar med lite schäfer i blodet (Pappan är en korsning av amstaff/pitbull. Mamman är korsad mellan en amstaff/schäfer). Tidigare valpkull hade problem med allergi – damm, kvalster, förråd och gräs. Söker extremt sterilt hem omgivet av asfalt. (Ok – kanske väl makabert. Kunde inte hejda mig.)

Det slår mig att jag inte skulle ha velat vara utan vår prinsessa oavsett den senaste tidens utveckling. Tiden vi haft tillsammans har varit underbar. Ända från det gemensamma beslutet att alla i familjen skulle ansvara för att välkomna en ny fullvärdig familjemedlem så har vi varit fantastiskt lyckliga. Prinsessan har satt fart på hela familjen och tvingat ut oss på skogsutflykter, kurser och olika äventyr. Hon blev även en härlig båthund. Fast segelbåthund kanske är mera rättvis benämning. Så fort motorn tystnat och seglen satte fart på båten med ett härligt porlande så somnade vår hjältinna. Hon började senare yla och dra i kopplet bara vi kom i närheten av segelbåten. Hon skulle ombord.

Dörren öppnas och prinsessan rycker till – väckt ur sin slummer. Hon försöker resa sig upp men benen bär inte riktigt då drogerna rusar i hennes kropp. Hon stapplar fram ett steg mot veterinären för att hälsa. Jag ställer mig på knä och försöker stötta henne lite. Då sätter hon sig ned och tittar nyfiket på nykomlingen. Veterinären har händerna fulla med kanyler och två stora rosafärgade sprutor. Hon frågar mig om vi är klara och jag svarar ja. Nu rusar pulsen och jag har lite svårt att se genom mina svullna och söndergråtna ögon. Hon frågar om jag vill vara med och jag säger nej.

I samma sekund inser jag att min själviska reaktion har en konsekvens. Om jag går ut ur rummet och en främmande person kommer in och håller i så kommer min prinsessas sista minuter och sekunder i livet vara en misär. Hon kommer kämpandes att dö hos okända människor och hennes sista tanke kommer vara – ”vart är min husse”? I min självskhet glömde jag att det inte handlar om mig – det handlar om henne. Jag ville inte se henne dö.

Jag ville inte att mitt sista minne av henne skulle vara ett lik. Värken i bröstet är kvar med oförminskad styrka. Det susar i öronen. Jag tror inte att jag är riktigt mentalt stabil i detta ögonblick. Det är kanske t.o.m. ett gravt understatement. Jag säger att jag ångrat mig – jag stannar kvar.

Jag hjälper till när veterinären sätter en kanyl i frambenet. Prinsessan är lite orolig men som vanligt tapper och foglig när jag eller matte är med och talar lugnande med henne. Sedan sätter jag mig på golvet igen och lägger prinsessan i över mina ben och huvudet i min famn. Veterinären frågar om vi är beredda. Jag kan inte svara på grund av klumpen i halsen. Jag bara nickar sakta medan tårarna droppar ned på hennes hals. Hon ligger nu alldeles lugn och fin i min famn. Jag ser att hon blundar och jag stryker henne med högra handen över halsen.

Det går fort. Någon minut efter det att veterinären sprutat in en överdos narkosläkemedel så stannar hjärtat upp och de sista små andetagerna ebbar snabbt ut. Nu är min prinsessa alldeles tung och varm. Ett stetoskop dyker upp och någon säger att det är klart nu. Jag har slutat gråta och något känns väldigt kallt i mitt bröst. En bit av mitt hjärta har gått av och skrumpnat ihop. Jag lägger försiktigt ned hennes huvud på golvet och stapplar hemåt.